

ταχός οὗτος καὶ μοὶ εἶπεν διὶ ώμίλει τὸν Βρασιλεῖκην γλῶσσαν. »

‘Ηδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ ἄλλα πλεῖστα τοιαύτης φύσεως παραδείγματα, ἄλλα χάριν βραχυολογίας παραλείπομεν αὐτά.

I. ΔΕ - ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΙΛΛΩΝΟΣ.

‘Η περιεκλεῦτα τὸ φρούριον τοῦτο τοπογραφία παρουσιάζει ἀπάσας τῆς φύσεως τὰς καλλονάς· λίμνας μεγάλας καὶ ἀιαράχους, ὅρη καταπληκτικά, καὶ σκιάδας χλοεράς, τὴν γαλήνην, τὴν συγκερασμένην, ἀτμοσφήραν καὶ τὸ γελόντα οὐρανόν. ‘Η φύση σου συγχίνεται εἰς τὴν θέαν ταύτην, καὶ γλυκεῖά τις ἐμπνευστις καταλαμβάνει αὐτὴν καὶ ἀνυψών. Πέσαι λέξεις, ποικιλοί φωναί τῆς καρδίας ἡθελον εἴσθαι τόσον εὐφραδεῖς ἐνώπιον τοιούτου θεάματος, ἔσον ἡ σιγὴ τοῦ θαυμασμοῦ, δοθησκευτικώτερος ὅμοιος, διὸ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ πλάσματος δύναται ν' ἀναπέμψῃ πρὸς τὸν Πλάστην! ’Αλλ' ἡ ποίησις τῆς φύσεως σὲν βρασιλεύει μόνη εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους. ’Εὰν τὸ πνεῦμα

ἀποκάμη ἐκ τῶν συγκινήσεων, ὁ θεατὴς μεταβαίνει πάραντα εἰς ἀναμνήσεις, διὸ διὸ η ἱστορία καὶ η τέχνη καλλύνει τὸ ὄντα τῆς Χιλλῶνος.

Εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς μεταρρύθμισεως ἥποτε ιολοὶ τινες ζηλωταὶ τῆς νέας θρησκευτικῆς ἴδειας, καθείρχθησαν εἰς τὸ φρούριον τῆς Χιλλῶνος, οὕτωνος αἱ θύραι ἡσείχθησαν ἐπίσης διὰ τοὺς πολιτικοὺς δεσμώτας. Ποιημά τι τοῦ λόρδου Βύρωνος προσέθηκε πολλὴν λαμπρότητα εἰς τὸ δρόμον ἐξ αὐτῶν, τοῦ Φραγκίσκου Βεννιβάρδου (François de Bonnivard). Καὶ μακρόθεν τις βλέπων τὰ πυργία τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, τὰ προσαγορεύει, ἐπαναλέγων τοὺς στίχους τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ.

‘Ο Λεμπαν λούει τὰ τείχη τῆς Χιλλῶνος, τὰ κύματά του κυλίονται εἰς βίθην χλίων, ποδῶν, ως ἐμετρήθη ἀνθεν τῶν λιευκῶν τειχῶν τοῦ πύργου, περὶ τὸν ὁποῖον τὰ ῥῖζα σχηματίζουσι εἰσενὶ προμηχῶνα. Είναι ἀληθῆς φυλακὴ... εἶναι εἶδος τάφου λῶντος....

‘Επιὰ στῆλαι Γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὑψώνται εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ ὑπογείους εἰρχτὰς τῆς Χιλλῶνος, ἐπτὰ μαύραι καὶ παχεῖαι στῆλαι, τὰς δοπίας φωτίζει τὸ σκότιον φέγγος ἀκτίνος αἰχμαλώτου, ἀκτίνος ἀποπλανηθείσης, καὶ διὰ μέσου τῶν σχισμάδων τῶν παχέων θόλων του εἰεδυσούσης καὶ κατερχομένης ἐπὶ ὑγροῦ



ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΙΛΛΩΝΟΣ.

λιθοπρώματος, ώσει φλόξ φωσφορώδης τέλματος υπος.
Έξι έκαστης στήλης ἀναρτάται σιβηροῦς κρήκος, καὶ
εξ έκαστου κρίκου κρέμαται ἀλυτος.

Φύγεται εἰςτε εἰς τοὺς ταῖχους θόλου τιὸς δοκὸς
ἀμαυρωθεῖσα ἐκ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς τὴν δοπίαν οἱ
δέσμιοι ἐκχρατομεῦντε. Γό έδαφος τῶν ὑπογείων
παρουσιάζει, ἔχην βημάτων, ἄντει πωμένων κατὰ τὰς
πολυχρονίους αἰχμαλωσίας.

Σελίδες τινὲς, ἀξιοθαύμαστος τοῦ Ρευτοῦ ἐπέρχον-
ται ἐπίσης εἰς τὴν μνήμην, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς
λίμνης, ἣν περιγράφει διὰ τῆς συγκινητικωτέρας
γραφίδος. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ φρουρίου τούτου πα-
ριστᾶ μητέρα βίτιομένην εἰς τὰ κύματα μετὰ τον πα-
δα, κινδυνεύοντα νὰ πνιγῇ. Ή ἐπιστολὴ τῆς ὑπηρέτι-
δος, ἡνὶς διηγεῖται τὸ συμβάν τοῦτο, εἶναι πλήρης
συγκινήσεως, ἀπελπτικός, οἷν ποδέποτε ἐξέρρασε
καλλίτερος ἡ Γαλλικὴ γλώσσα.

« Ἄ κύριε! ἂ εὐεργέτα μου! τί μὲ ἀναγκαζετε
νὰ σᾶς γνωστοποίησω; ἡ κυρία τ... ἡ δυστυχή
κυρία μου... ὁ Θιέ μου! βλέπω τὴν φρίκην
τας... ἀλλὰ σες, σες δὲν βλέπετε τὴν ἀπελπ-
τιάν μας... Πρέπει δως νὰ σᾶς εἴπω... πρέπει
νὰ τρέξω... Ἅ! τί θὰ γίνεται διαν μάθητε τὴν
δυστυχίαν μας; »

« Η σίκαγνεναι ἀπασα ἐμελλε νὰ γευματίσῃ χθὲς
εἰς Χιλλῶνα. Ο βαρόνος, δοτις μετέβαινε εἰς
Σλεσίαν διὰ νὰ διέλθῃ νημέρχις τινάς εἰς τὸν πύργον
τοῦ Βλοναί, ἀνεχώρησε μετὰ τὸ γεῦμα τὸν συ-
ῳδεύσαμεν μέχρι τινάς, καὶ ἐπειτα περιεπατήσαμεν
παρὰ τὴν δρόμην. Η κυρία Ορβυ, καὶ ἡ σύζυγος
τοῦ δημάρχου ἐπροπορεύοντα μετὰ τοῦ κυρίου. Ή
δὲ κυρία μου, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν
Ἐρδιέτην καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τὸν Μαρκελίνον, ἥρχε-
το κατόπιν, ἐγὼ ἡμην διπισθεν μετὰ τοῦ πρεσβύ-
τερου τέκνου. Ο κύριος δημάρχος, δοτις, εἶχε
σταματήσει διὰ νὰ δημιύητη μετά τινας, ἐπέτρεψε
καὶ προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν κυρίαν. Ή
σὲ μὲ σέλλει τοις τὸν Μαρκελίνον. Ο μικρός τρέχει
πρὸς ἐμέ, κ' ἐιώ πρὸς αὐτὸν, παραπατεῖ, διστιθάνει
καὶ πίπτει εἰς τὴν λίμνην. Αφίνω μεγάλην κραυ-
γήν· η κυρία σφέρεται, βλέπει τὸ τέκνον της πί-
ν πον εἰς τὸ δέρμα, καὶ δρύμωτα, διπισθεν καὶ αὐτὴ
κατόπιν του.

« Εσώθησαν μὲν ἀμφώτεροι, ἀλλ' η μήτηρ ἔμενε
πολλὴν ὥραν λειποθυμημένη καὶ μόλις συναλθοῦσα
ζητεῖ τὸν οὖν της. « Ω!.. μὲ ποίειν παραφράν
χαρᾶς τὸν ἐνγκαλιζεται! ἐπιστευτα τότε ὅτι δέν
τρέχει σύδενα κίνδυνον ἡ ζωή της ἀλλ' ἡ ζωηρότης
αὐτη διηρκεσεν δλίγον... Φεβδοῦμαι ὅτι δέν θέλει
ζησει. Είμαι δυστυχής! η κυρία μου... δέν δχει
ζωήν!.. »

Τὸ προαίσθημα ἐπραγματοποιήθη· η γυνὴ ἀ-
ποθήσκει! Είναι μὲν πλάγια τοῦτο, καὶ δως η
δυστυχία τῆς μητρὸς μᾶς συγκινεῖ δσον καὶ η τοῦ
Βεννιάρ. Τις δύναται νὰ διακρίνῃ ἐν τῇ φυχῇ του
τας παθήσεις, δι τα αἵτια πάρχευσιν εἰς τὴν φυσικὴν

ἡ ἱστορικὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὰς δοπίας γεννῶστεν
αὶ ἐμπνεύσεις τῆς μεγαλοφύτες. Η τέχνη, δτα εἶναι
δξια τοῦ ὁ δικαστος τούτου, δὲν εἶναι διλγώτερον ἀλη-
θῆς, διλγώτερον λογικά, παρὰ τὴν φύσην καὶ τὴν
ἰστορίαν.

Τὰ ἐπινοήματά της εἶναι ἐπίσης ζῶντα καὶ αἰώνια.
Ανευ αὐτῶν, βλέπομεν ζιελῶς τὰ πράγματα καὶ ἀπελῆ
μόνον δυνάμεια νὰ συλλαβωμέν θαυμασμόν.

(Magasin pittoresque.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΟΦΙΣ.

—ο—

« Οχι μόνον, κατὰ τὸν παρόντα αἰώνα, θυμασία
ἐκτελεῖ ἡ ἐπιστήμη, δχι μόνον δ ἀθρωτος ἐρευνήσκει
τὸ θάλπος τοῦ ήλιου καὶ συντέμενη τὴν διάρκειαν τοῦ
χρόνου, κατερθόνων τὴν βλάστησιν καὶ ἀνθησιν τῶν
φυτῶν ἐν ἀκαρεῖ! ἀλλὰ καὶ τοὺς μύθους αὐτοὺς ἀπο-
δεικνύει ἀληθεῖς. Τοιαῦτα τούλαχιστον ἐπιστεύοντο
μέχρι τοῦδε τὰ περὶ τοῦ θαλασσίου δφεως, περὶ τοῦ
δοπίου τοσάκις διελαθον αἱ ἐφημερίδες μετὰ θεωκό-
τητος, καὶ τοσάκις αἱ εἰδήσεις των ἀπεδείχθησαν μο-
θοι. Τί; οἰδεν ἐὰν μετ' οὐ πολὺ ἐφευρεθῶσι καὶ οἱ
πτερωτοὶ ἐκεῖνοι δράχοντες τῶν ἀρχαίων, οἱ σάτυροι,
οἱ κύκλωπες, αἱ Σειρῆνες! . . . μολονότι πόσαι δέν
ὑπάρχουσι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Αθήνας; θελκτικαὶ
Σειρῆνες ... καὶ μολονότι πραγματικῶς ἀνεγνώσκουν
ἐσχάτως δηγηστιν πλοιάρχου τινὰς πάλιν, ἀκούστη-
τος ἀσυρτα ἀπὸ τοὺς βυθοὺς; τῆς θαλάσσης, ιδόντος
σχεδὸν Σειρῆνα. Ηδη ἐφημερίς τις τῆς Αμερικῆς δη-
μοσιεύει ἐπιστολὴν ἐνδὸς πλοιάρχου, διηγουμένου δχι μό-
νον δι εἰδε τὸ θαλασσίον τοῦτο καὶ μαθῶδες τέρας, τὸν
ὅριν, δχι μόνον δι τὸ κατεδίωσεν, ἀλλ' δι τὸ συνέ-
λαθεν, δι εἰ δχει εἰς τὴν κατοχήν του τὸ δέρμα του,
τὰς ἀκάνθας του, τὴν κεφαλήν του. Οἰδεν παράδεξεν,
αἱ ήαι καὶ η εἰδῆσις αὐτὴ ἐκ τῶν ἀστειῶν ἐκείνων
ρουΐσι τοῦ Αμερικανικοῦ τύπου, ἀλλ' ἐπειδή, δπως
δήποτε, τὸ πρᾶγμα ρίνεται περίεργον, δημοσιεύειν
καὶ ήμεις ἐντοῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας περι-
κοπάς τινας ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συλλαβόντος τὸν
ὅριν πλοιάρχου.

Ἐνῷ τὸ πλεῖστον τοῦ πλοιάρχου Σλύβετρος ἐπλεε τὴν
πρώτην τῆς αἱ Ιανουαρίου (ν. ε.) εἰς τὰς θαλάσσας τῆς
βαρείου Αμερικῆς, θαγενής τις τῶν Μαρκετίων νή-
σων εἶδεν αἴροντας τέρας τι πλέον εἰς ἀπόστασιν ἐνδὸς
μιλίου. Καὶ δράχας ἐξελήφθη ὡς φάλαινα. Επειτα
ἐχάθη πάλιν, ἐπειτα πάλιν ἀνεφάνη, καὶ δη νησιώτης
ἐθεβάιον, δι δὲν ἦτα φάλαινα.

Τέλος ἐδυνήθη νὰ τὸ ίδη καὶ δ πλοιάρχος, καὶ
ἀμέσως κραυγάζει:

— Είναι δ θαλάσσιος δφις. Εἰς τὰς λέμβους!

Ιδοὺ δὲ τὴν πῶς περιγράφει τὴν σύλληψήν του.